

ע"פ 5518/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים
ע"פ 5518/17

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת ע' ברון

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
בתיק פח 020819-09-15 שניתן ביום 25.05.2017
על ידי כבוד השופטים ר' כרמל, כ' מוסק וש' רנר

תאריך הישיבה: ל' בסיון התשע"ח (13.06.2018)

בשם המערער: עו"ד אריאל עטרי
בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

פסק-דין

השופט י' עמית:

עניינו של ערעור זה בעירות מין במשפחה.

1. באחד הישובים בארץ התגוררה לה משפחה. ביחידת הדיור הצמודה לבית המשפחה התגורר הזוג הצעיר, בתם וחתנם של בעלי הבית. כנגד החתן, הוא המערער שבפנינו, הוגש כתב אישום חמור המייחס לו שורה של עבירות מין חמורות שביצע בגיסתו, ילדה בת 12.5 בכיתה ז', אחותה של אשתו, בתם של בעלי הבית (להלן: המתלוננת). לסופו של יום הורשע המערער והושת עליו, בין היתר, מאסר בפועל של 11 שנים ופיצוי למתלוננת בסך 150,000 ₪.

על הכרעת הדין וגזר הדין נסב הערעור שבפנינו.

2. המקרה שבפנינו מגולל תסריט מוכר של עבירות מין במשפחה. המקרה קשה בעובדותיו, אך אינו מעורר קושי במישור העובדתי או במישור המשפטי. עם זאת, המקרה שבפנינו ייחודי בכך שהמערער בחר שלא להשיב לכתב האישום עד לתום משפטו, בחר שלא להעיד במהלך המשפט, ולא הביא עדים מטעמו. למעשה, אין כמעט מחלוקת ולא יכולה להיות מחלוקת על העובדות הקשות שעלו במהלך המשפט. מכאן התמיהה, על מה ולמה בחר המערער לחקור את המתלוננת לאורך שתי ישיבות משך כתשע שעות. כשלעצמי, ומשניתנה הכרעת הדין, התקשיתי להבין על מה ולמה הוגש הערעור שבפנינו. לכן, אין בדעתי להידרש לפרטי הפרטים שהמערער העלה בהודעת הערעור ובטיעון שבפנינו, ואסקור את הדברים ממעוף הציפור ובהתייחס לטענות המרכזיות בערעור.

3. כתב האישום מגולל למעלה מעשר אפיזודות של מעשים מיניים שביצע המערער במתלוננת לאורך כשנה. כל אחד מהמעשים קיבל כותרת (כגון: האירוע בעליית הגג, אירוע המקלחת, אירוע הקרוון בחו"ל, האירוע במטוס וכיו"ב), ונסקר על ידי בית המשפט קמא בהכרעת הדין.

הדברים התבססו על עדותה של המתלוננת, שנמצאה מהימנה על בית המשפט. עדותה של המתלוננת תואמת את הדברים שרשמה לעצמה על מספר פתקים לאחר חשיפת הפרשה, על מנת לשחזר את המעשים שביצע בה המערער. הפתקים (ת/1), שאינם נושאים תאריך, מדברים בעד עצמם ואביא מקצת מהרישומים:

[קטע הושמט]

4. כיצד נחשפה הפרשה?

המתלוננת סיפרה כי מצאה עצמה בדילמה קשה. היא חששה לספר כדי לא לפגוע באחותה, כדי לא לפגוע במשפחתה, וכדי לא לפגוע במשפחתו של המערער, מאחר ששתי המשפחות היו קרובות ושררו ביניהן קשרי ידידות. המערער נחשב מאז ומתמיד כבן בית, וההורים התייחסו אליו כאל בנם.

אך המתלוננת סיפרה לחברתה בזמן אמת, כבר לאחר האירוע הראשון, את שעושה בה המערער. לאחר שהמתלוננת קיבלה מחזור לראשונה בחייה, היא התקשרה לחברתה שעה שחברה אחרת, שאותה נכנה נטלי, הייתה בחדרה. המתלוננת סיפרה לחברתה מה קרה, ונטלי, שהקשיבה לשיחה, שאלה אותה אם דיברו על המערער. או-אז סיפרה המתלוננת לנטלי כי המערער פגע בה משך שנה שלמה. נטלי אמרה למתלוננת שהיא צריכה לדבר עם היועצת בבית הספר, וסיפרה את הדברים לאמה. אמה של נטלי התקשרה לפקידת סעד, שנפגשה עם המתלוננת ועם הוריה, ולאחר מכן הוגשה תלונה במשטרה. לאחר חשיפת הפרשה, אחותה של המתלוננת התגרשה מהמערער.

5. כאמור, ומבלי להידרש לפרטי הפרטים, אין מחלוקת שהמערער פגע לאורך זמן במתלוננת. למעשה, המערער אישר את הדברים בהודעה שנגבתה ממנו במשטרה (החקירה תועדה חזותית אך עקב תקלה לא בוצעה הקלטה קולית, כך שבפנינו אך ההודעה שנכתבה ומתעדת את שאלות החוקר ותשובותיו של המערער - ת/3א).

המערער אישר כי פגע במתלוננת במהלך הטיוול בחו"ל, בביתה בחדרה, בעליית הגג ובחדר האמבטיה; [קטע הושמט]. לדבריו, בתחילת הדרך המעשים כללו ליטופים ונגיעות "ואז זה התפתח". הדברים נעשו כאשר אשתו, אחותה של המתלוננת ישנה, או לא הייתה נוכחת, או שהדברים נעשו במקום נסתר מן העין, למשל בחדר של המתלוננת. לדבריו [קטע הושמט].

6. המערער נצטווה על ידי עורך דינו לשמור על זכות השתיקה ובהמשך הפסיק לשתף פעולה עם חוקריו. אולם בתרגיל חקירה הפגישו החוקרים אותו ואת אשתו, שנשאה עמה מכשיר הקלטה. במהלך השיחה, המערער אינו נכנס לפרטים, הוא מתבטא כי הוא פוחד שהוא מוקלט אך מכה על חטא, ומתוודה בפני אשתו כי שיקר לה. אביא מקצת הדברים שהוקלטו, וכפי שהובאו בהכרעת הדין:

"חטאתי... אין לי מה להכחיש [...] זה התחיל וזה נגמר ב(מתלוננת) [...] שיקרתי לך על עוד משהו חוץ מ(המתלוננת)? פורנוגרפיה הרבה יותר ממה שאת יודעת, פורנוגרפיה קשה [...] כל בוקר שאני קם אני רק מבקש שיעבור עלייך תקופה קלה, ועל (המתלוננת) שתרפא מכל הצלקות שהשארתי לה [...] עשיתי לה הרבה דברים אסורים [...] אני מצטער שאני לא יכול לספר ואני מצטער שעשיתי את זה [...] אני אשם בהכל [...] אין לי מה להגיד אין לי מה לתרץ, חטאתי [...] אני מצטער היצר שלי גבר עליי היצר שלי גבר עליי [...] היא בחיים לא אמרה לי תפסיק, היה תקופה שהיא רצתה שאני אפסיק כי היא הרגישה עם זה בעיה מוסרית, אחרי כמה זמן שכנעתי אותה שזה בסדר והמשכנו, אבל אף פעם היא לא אמרה לי תפסיק, אף פעם לא היה בכוח [...] אני אדם מעוות [...] זה הכי קשה לך? לא שפגעתי ב(מתלוננת)? לא שבגדתי בך?"

7. כפי שצינו בפתח הדברים, המערער לא מסר גרסה במשפט, לא השיב לכתב האישום, וחקירתה האגרסיבית של המתלוננת (כפי שציין בית משפט קמא בהכרעת הדין) התמקדה בשאלת "ההסכמה" ו"הרצון" שלה במעשים.

גם בכתב הערעור, התמקד המערער לאורך עמודים רבים, בטענה כי הדברים לא נעשו בכפייה אלא מתוך הסכמה ושיתוף פעולה של המתלוננת. בתשובה להערות מותב זה במהלך הדיון, טען ב"כ המערער, כי מאחר שבכתב האישום נכתב כי מעשיו של המערער נעשו "תוך שימוש בכוח והכל בניגוד לרצונה" של המתלוננת, הרי ששאלת ההסכמה היא רלבנטית הן להכרעת הדין והן לעונש.

8. אומר בקצרה, כי "קו הגנה" זה של המערער אינו מעלה הגנה, ולמעשה, גם המערער אינו חולק על כך שהסכמה של בת 12.5 אינה הסכמה לצורך החוק. אך שומה עלינו להדגיש כי אין מדובר במעין עבירה של בעילה אסורה בהסכמה כפי שביקש הסניגור לטעון, אלא בהרבה יותר מכך. הדברים המקוממים שהושמעו בדבר "הסכמה" של ילדה בכיתה ז' - [קטע הושמט] - טוב היה משלא הועלו. לא ניתן לראות ב"הסכמה" של ילדה-נערה בת 12.5, בת משפחה, כהסכמה במובן הרגיל של המילה.

איננו צריכים להרחיק עדותנו אל קורפוס הידע שהצטבר במהלך השנים על אודות הדינימיקה של עבירות מין במשפחה, ודי אם אפנה להודעת-הודאתו של המערער במשטרה (ת/3א). המערער עצמו מסביר לחוקר כי ביצע את המעשים במתלוננת בשל "עצם העובדה שהיא קטנה ולא מבינה [...] היא הכי קטנה בבית ולא יודעת ולא מבינה שזה אסור. אם אתה עושה דבר כזה אתה רוצה כמה שיותר להסתתר ושלא ידעו, ואם אתה בא למישהו גדול שמבין שאסור

אז למה שיסכים. היא קטנה אז אפשר לעשות עליה מניפולציות". הנה כי כן, המערער עצמו היטיב לנסח את הדברים באספקלריה של הצד הפוגע מינית.

מכל מקום, לאורך כל עדותה של המתלוננת עולה כי הדברים נעשו שלא מרצונה, תוך שהמערער מסביר לה ש"לא נורא", "זה בסדר", "זה נעים לך", "כיף לך". המתלוננת מתבטאת לגבי אפיזודות שונות "אני מאוד פחדתי", [קטע הושמט], "הזזתי את הראש", "לא עכשיו", "אני עייפה", "שיעזוב אותי". המתלוננת ציינה כי הרגישה חלשה ליד המערער, "כאילו הוא שולט בי בלי רצוני". מדברי המתלוננת עולה, כי אמרה למערער שלא נעים לה, כי יפסיק לעשות לה דברים לא נעימים, כי בקשה מהמערער שיחדל, כי ניסתה להתחמק מהמערער, אך הלה הלך בעקבותיה, וניצל הזדמנויות במקומות שונים ומשונים. ממכלול הדברים עולה, כי המערער לא שעה לדברי המתלוננת, בחר להתעלם משפת הגוף שלה, ולא חדל על אף דחיות מפורשות שהתבטאו בהסטה או בסילוק ידו המגששת, ובדרכים נוספות בהן הבהירה המתלוננת למערער שהדברים אינם לרצונה.

9. בא כוח המערער הלין על בית המשפט קמא שמנע ממנו להמשיך את חקירתה של המתלוננת, וטען כי עקב כך לא עלה בידו למצות את חקירתה לגבי כל אירוע ואירוע.

גם טענה זו דינה להידחות. גם בהליך פלילי, אין זכות לחקירה נגדית בלתי מוגבלת בזמן. יפים לענייננו הדברים הבאים:

"חשיבות החקירה הנגדית כמכשיר לגילוי האמת מחייבת כי תינתן לבעל דין הזדמנות לנהל את חקירותיו בצורה אפקטיבית, גם אם יש בכך משום ניצול זמן דיוני ניכר. עם זאת, גם בהינתן חשיבותו של אמצעי דיוני זה, נתונים בידי בית המשפט הכוחות והסמכות לשלוט בהליכי המשפט ולכוונם, ובכלל זה גם להתערב בנסיבות מתאימות באופן ניהול החקירה הנגדית, כאשר היא נערכת בדרך בלתי אפקטיבית ובלתי יעילה, ומקום שאין בה כדי לקדם את בירור האמת, והיא צורכת זמן שיפוטי יקר שלא לצורך. כן רשאי בית המשפט להתערב בדרך ניהול החקירה הנגדית כדי להגן על שלומו וכבודו של עד נחקר לבל יושפל ולבל יפגע, וזאת, תוך מודעות מתמדת לתכליותיה החשובות של החקירה הנגדית, וככל האפשר, בלא פגיעה בה כמכשיר לגילוי האמת.

[...] עם זאת, חקירה מתמשכת שיש בה חזרה על שאלות שנפסלו או חזרה על שאלות שכבר נשאלו וניתנה להן תשובה, או חקירה קנטרנית או כזו המשמשת כ'מסע דייג' עשויות להצדיק הפסקתן או הגבלתן בידי בית המשפט, ואין לראות בכך פגיעה בזכות דיונית של נאשם.

[...] בארצות הברית, חרף ההכרה בזכות לחקירה נגדית כחלק מהזכות החוקתית של בעל־דין להליך נאות, הכירו בתי המשפט בקיום הגבלות על הזכות הדיונית לחקירה נגדית שעה שהחקירה אינה מיושמת בצורה יעילה או עולה כדי הטרדת העד. במקרה של חשש לפגיעה בעד זוהי לא רק רשותו של בית המשפט להגן עליו מפני פגיעה אלא אף חובתו" (ע"פ 5329/98 דג'אני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2) 273, 281 (2003)).

והדברים נכונים על דרך של קל וחומר במקרה דנן - כאשר על דוכן העדים מעידה נפגעת עבירת מין במשפחה, בת כשלוש עשרה וחצי בעת מתן עדותה, אשר נתונה לחקירה קשה ומביכה, תוך שהיא נדרשת "לדוש בפרטי פרטי פרטים בדברים שבשוליים שאין להם חשיבות גדולה" כדברי בית המשפט קמא לפרוטוקול הדיון. בית המשפט אף חזר והתרה בסניגור כי עליו לנצל את הזמן שעומד לרשותו ולכלכל בהתאם את צעדיו ושאלותיו. בהקשר זה אציין כי בתום יום הדיונים הראשון בו נחקרה המתלוננת, נשאל הסניגור כמה שעות עוד דרושות לו לצורך המשך החקירה הנגדית, ומשטען כי הוא נזקק לעוד כשש שעות, נקבע מועד נוסף להמשך החקירה הנגדיות של המתלוננת ובהחלטה נאמר כי "פרק הזמן לא יעבור חקירה של שש שעות כפי שהצהיר הסניגור".

ובקיצור, בנסיבות המקרה דנן, ראוי היה שלא להעלות את הטענה.

10. טענה מרכזית נוספת של המערער היא, שלא היה מקום להרשיעו בשתי עבירות של ניסיון אינוס, וכי בית משפט קמא אף לא התייחס לעבירות אלה במסגרת הכרעת הדין. עוד נטען בהקשר זה, כי אין מדובר בניסיון אינוס אלא לכל היותר בשלב ההכנה.

בהינתן ההודעה-הודאה של המערער במשטרה; בהינתן שהמערער לא נתן תשובה לכתב האישום, בהינתן שהמערער לא העיד במשפט; בהינתן שגם בשלב הסיכומים בבית משפט קמא המערער לא העלה את הטענה, ושאפילו חזית המחלוקת, אם בכלל, לא נתבררה - בהינתן כל אלה, גם טענה זו דינה להידחות ואף ראוי היה שלא להעלותה.

מכל מקום, גם לגופם של דברים אין ממש בטענה. לגבי האירוע בעליית הגג, המתלוננת מתארת [קטע הושמט].

מכל מקום, על פי תיאור הדברים, מעשיו של המערער חצו בהרבה את הקו בין הכנה לניסיון, על פי שני המבחנים הנוהגים בפסיקה - מבחן "הקרבה המספקת" ומבחן "החד-משמעות" (ראו, לדוגמה, ע"פ 8312/17 ברהמי נ' מדינת ישראל, פסקה 25 והאסמכתאות שם (17.4.2018)).

12. המערער גם טען לסתירות כאלה ואחרות לגבי האירוע בעליית הגג. לא מצאתי ממש בדברים אלה שפורטו בהרחבה בכתב הערעור. [קטע הושמט].

13. בהקשר זה אזכיר טענה נוספת של המערער [קטע הושמט].

14. המקרה שבפנינו הוא מקרה "קלאסי" של עבירת מין במשפחה, מאחר שאנו מוצאים בו מאפיינים כה רבים של עבירות מעין אלה. בע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2009), עמדתי על כך שאחד המאפיינים של עבירות מין הוא, שקשה לבחון בפלס ההיגיון והרציונליות את התנהגותם של נפגעי עבירות מין ושל מבצעי עבירות מין:

"כך, לדוגמה, בניגוד ל'היגיון' של המתבונן מן הצד, קורבן העבירה עשוי להמשיך לחיות את חייו במחיצת התוקף

ולעיתים אף להפגין כלפיו חיבה ולחפש את קרבתו [...] מעשים תמוהים אפשריים לא רק מצדו של קורבן עבירת מין אלא גם מצדו של מבצע העבירה. כך, ניסיון החיים והפסיקה מלמדים כי מעשי אינוס ומעשים מגונים בוצעו במקומות חשופים וגלויים כמו סלון הבית או חדר שכל אחד יכול להיכנס אליו בכל עת, ואף שעה שאדם אחר נוכח בחדר במיטה סמוכה וכיו"ב (שם, פסקה 87).

המקרה שבפנינו מדגים היטב את הדברים. הנה כי כן, חלק מהמעשים המיניים שביצע המערער היו ממש נגד עיניהם ומתחת לאפם של בני המשפחה כפי שיפורט להלן.

אחת האפיזודות (אירוע השלג) נעשתה כאשר כל המשפחה צופה בסרט בסלון, בעוד שהמערער מבצע את זממו בחדר של המתלוננת.

עוד נספר כי בני המשפחה נסעו לטיול בחו"ל ובאחד הלילות, המערער הגיע לחדר בו ישנה המתלוננת עם אחיותיה ואחיה, והוביל אותה לשירותים.

במהלך הטיול בחו"ל בני המשפחה נסעו בקרוון ובמכונית נוספת. באחת הפעמים, כאשר המתלוננת ישנה בקרוון ובני המשפחה היו בחוץ, המערער נכנס לקרוון וביצע את זממו. בשלב מסוים הגיעה לקרוון אחותה של המתלוננת (אשתו דאז של המערער), דפקה על הדלת וצעקה "למה הכל סגור?".

באירוע נוסף בקרוון, במהלך הנסיעה עצמה, המערער התיישב ליד המתלוננת, לקח שמיכה, החל לגעת בה " [קטע הושמט] ". המתלוננת מספרת שמשו נראה ככל הנראה מוזר לאמה, שהסתכלה לראות מה קורה. היא בקשה מהמערער את הטלפון שלו וכתבה לו בעמוד ההודעות שאמה מסתכלת. המערער השיב לה שזה בסדר, אמא שלה לא רואה מאחר שזו נסיעה בלילה וחושך.

במהלך נסיעה אחרת בחו"ל, ברכב הנוסף ששכרו בני המשפחה (האירוע ברכב הקטן), המתלוננת ישבה עם המערער במושב האחורי בעוד אחותה (אשתו דאז של המערער) נוהגת ברכב. היא והמערער צפו ביחד בסרט במחשב נייד, ואז התחיל המערער לגעת בה [קטע הושמט]. אחותה חשה ככל הנראה שקורה משהו, עצרה בתחנת דלק, ביקשה מהמערער שיתדלק וישב לידה.

[במאמר מוסגר: המערער זוכה מהמעשים שיוחסו לו בחו"ל, בשל אי הוכחת הדין הזר].

אפילו כאשר בני המשפחה חזרו במטוס לארץ, המערער המשיך במעלליו. המתלוננת ישבה ליד המערער והניחה על עצמה שמיכה וצפתה בסרט, [קטע הושמט], והכל כאשר בני המשפחה יושבים במושבים הסמוכים במטוס.

שורת המקרים המתוארת לעיל, מדגימה כי עבירות מין במשפחה מתבצעות לעיתים ממש בקרבתם ומתחת לאפם של בני המשפחה.

15. לסיכום, לא מצאתי ממש באף אחת מהטענות שהועלו על ידי המערער, ודין הערעור על הכרעת הדין להידחות על כל חלקיו ורכיביו.

16. אשר לגזר הדין - גם כאן לא מצאתי ממש בערעור.

העונש של 11 שנות מאסר בפועל, הולם את מעשיו הקשים של המערער. משך כשנה, פגע המערער במתלוננת, אחותה הצעירה של אשתו דאז, שהייתה בכיתה ז' כאשר החלו המעשים. כל זאת, תוך שהוא מנצל את תמימותה, את מצוקתה ואת חששה מלפגוע באחותה ובבני משפחתה ותוך הסלמה במעשים - בתחילת הדרך מעשים מגונים ברף גבוה, ובהמשך מעשי סדום, ניסיונות למעשי אינוס ואף אינוס בדרך של החדרת אצבע. העונש שהושת על המערער אינו חורג כלל וכלל מרף הענישה הנוהג ואזכיר את נקודת המוצא לפיה אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בחומרת העונש אלא במקרים חריגים.

בנקודה זו אציין את מגוון ומספר העבירות בהם הורשע המערער: בעילה במשפחה - לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-3(3) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק; שתי עבירות של מעשה סדום במשפחה - לפי סעיפים 351(א) לחוק בנסיבות סעיף 347(ב) וסעיף 345(א)(1) ו-3(3) וכן בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק; שתי עבירות ניסיון אינוס במשפחה - לפי סעיף 351(א) ובנסיבות סעיף 345(א)(1)(3) וכן בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק; ועבירות רבות של מעשים מגונים במשפחה - לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק בנסיבות סעיף 348(ב) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

17. המערער הלין על כך, שעל אף שנטל אחריות על מעשיו והצהיר כי הוא מתחרט על הדברים, בית משפט קמא לא נתן לכך משקל ואפילו לא ציין זאת בהכרעת דינו.

[במאמר מוסגר: טיעון זה של המערער מתכתב עם טיעונים נוספים שהעלה בפנינו, ולפיהם בית משפט קמא לא התייחס לכל הפרטים והטענות שנשמעו בפניו. ברם, הערכאה הדיונית אינה בבחינת קצרן שאמור להעלות על הכתב כל תג ותג בדברים שעלו במשפט או שהועלו על ידי מי מהצדדים, והיא אף אינה נדרשת להתייחס לכל טענה וטיעון שהעלו הצדדים. כך במשפט האזרחי וכך גם במשפט הפלילי, והדברים נכונים מקל וחומר לערכאת הערעור].

לגופה של טענת המערער לנטילת אחריות, אומר כי הטענה מעלה תמיהה, בלשון המעטה. נטילת אחריות אינה סיסמה ואינה אמירה מן הפה ולחוץ. המערער לא חסך מן המתלוננת חקירה קשה ומיותרת בחלקה הגדול (ואזכיר שוב כי המערער עצמו לא העיד במשפט). המערער העלה לכל אורך הדרך טענות מקוממות של "הסכמה" ו"מערכת יחסים" עם המתלוננת. אף עיינתי במאות שאלות ההבהרה שהפנה ב"כ המערער לעורכת תסקיר נפגעת העבירה (49 שאלות הכוללות שאלות משנה רבות), שאלות מכבידות, שלטעמי יש בהן התנגחות והתנצחות ופגיעה נוספת בפרטיות המתלוננת ובני משפחתה. וכפי שנכתב בהחלטת בית משפט קמא מיום 26.4.2017, השאלות "נועדו להרחיב את היריעה, ללקט מידע, ואין בהן רלוונטיות". ולבסוף, מתוך סכום הפיצויים של 150,000 ₪ שהושת על המערער הוא שילם עד כה פחות מאלף ₪.

18. בנקודה זו אומר בקצרה כי לא מצאתי ממש גם בערעור על סכום הפיצויים. מעבר לתסקיר נפגעת העבירה,

תסקיר קשה כשלעצמו, האם העידה על גודל הפגיעה במתלוננת, ואין כל סיבה לפקפק בדברים.

ובכלל, סכום הפיצויים אינו אמור לבטא, בהכרח, שיפוי של נפגע עבירה על הוצאות שנגרמו לו. הסכום שנפסק על ידי בית המשפט מסור לשיקול דעת המותב היושב בדין, ובהיקש לדיני הנזיקין ניתן לפסוק על דרך האומדנה גם בגין "כאב וסבל" שנגרמו לנפגע העבירה (לתכליתו ולאופיו של סעיף 77 לחוק העונשין ראו דנ"פ 5625/16 אסרף נ' טווק (13.9.2017)).

19. הפגיעה במתלוננת, כמו אבן שהושלכה למים, יצרה אדוות של פגיעה במעגל המשפחתי הקרוב. בתום הדיון שמענו את דברי אביה של המתלוננת, דברים מאופקים ולא מתלהמים, שמבטאים באופן חד ונוקב את כאב הפגיעה במתלוננת ובתא המשפחתי כולו.

20. לסיכום, בהינתן העבירות הרבות בהן הורשע המערער וחומרן של העבירות, הרי שהעונש שהושת עליו אינו חורג כלל מרף הענישה הנהוג ואין מקום להתערבותנו.

סופו של דבר, שדין הערער להידחות, על כל חלקיו ורכיביו.

21. לפני סיום, ונוכח אופיין של הטענות שנשמעו מכיוונו של המערער, מצאתי להפנות מילים מספר למתלוננת עצמה.

כשופטים, אנו דנים לצערנו במספר רב של מקרים שנכנסים תחת הכותרת "עבירות מין במשפחה". גילית אומץ לב ותעוזה כאשר עמדת על דוכן העדים בפני חקירה נגדית קשה ולא נעימה. עשית זאת, מאחר שהאנשים סביבך התירו להעלות אותך לדוכן העדים, כי ידעו שאת חזקה ונבונה ומסוגלת לעמוד בכך (על פי החוק, ניתן לפטור מי שגילו פחות מ-14 מלהעיד בבית המשפט). מתוך נסיונו אנו יכולים לומר לך בוודאות ובבהירות: את הנפגעת והמערער הוא הפוגע. אין כל סיבה כי תיקחי על עצמך אפילו קמצוץ, אפילו גרם של אשמה או של בושה. את "אשמה" באותה מידה כמו שאשם מי שנשדד על ידי שודד או מי שארנקו נגנב על ידי כייס. אין כל סיבה שתעמיסי על גבך נטל של אשמה או בושה או מבוכה או תחושה ש"סיבכת" את משפחתך. המשא כולו צריך להיות על כתפיו של המערער, שפגע בך וניצל באופן מניפולטיבי, לדבריו שלו-עצמו, את פער הגילאים ביניכם, ואת האמון שאת וכל המשפחה רחשתם לו. למזלך, יש לך משפחה תומכת, הורים אחים ואחיות, שכולם רוצים בטובתך. אנו מקווים כי תוכלי לראות בפסק דין זה את פרק הסיום של הסיפור אליו נקלעת רק מהסיבה שהיית שם, וכמי שכבר גילתה כוחות נפש, אנו מאחלים ומאמינים כי יעלה בידך להסתכל קדימה ולהמשיך הלאה.

ש ו פ ט

השופט מ' מזוז:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני חותמת על כל מילה של חברי השופט י' עמית, שהיטיב לתאר את מעשיו הבזויים של המערער ואת עוצמת הפגיעה במתלוננת - אחותה הצעירה של מי שהייתה אז אשתו שזה אך נישא לה, ואת החורבן שהמיט על המשפחה כולה. ובתוך כך פגע המערער פגיעה קשה גם במשפחתו שלו. מעשים שפלים כמו אלה שביצע המערער במתלוננת ולאורך זמן, בהיותה קטינה בת 12.5 בתחילת גיל ההתבגרות, לא רק שנדרש להוקיע; אלא שגם לא ניתן להשלים עם טענות כמו אלה ששמענו שלפיהן מדובר ב"מערכת יחסים" שהתאפיינה ב"הדדיות" ו"שיתוף פעולה" ו"הסכמה". טיעונים ממין זה מקומם לא יכירם בחברה מתוקנת; הם מסיגים אותנו לתקופות חשוכות, ויש להצר על כך שהם עדיין נשמעים. אין זאת אלא שלנו כחברה יש עוד דרך לעשות, ונעשה.

ש ו פ ט

ניתן ביום, ד' בתמוז התשע"ח (17.6.2018).

הערה: נוסח זה הותר לפרסום ביום 21.6.2018.

חל איסור פרסום על כל פרט מפרטי המתלוננת.

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט